22. februára 2025

Meditačný obsah č. 281

Rozdiel medzi Starým a Novým zákonom sa mimoriadne zreteľne ukazuje v spôsobe zaobchádzania s takzvanými konfliktami a so zlom. Zatiaľ čo v Starom zákone bola odplata vysoko uznávaná, v Novom zákone láska k nepriateľovi a všeobecne odpúšťanie vo vzájomnom správaní, ako aj udeľovanie odpustenia hriechov nadobúda nový význam.

Vo všeobecnosti dnes platí, že ten, kto pristupuje k druhému s ospravedlnením a odpustením, je považovaný skôr za dobrého človeka, no na toho, ktorý sa dištancuje kvôli zlým skúsenostiam, sa pozerá ako na človeka, ktorý zjavne ešte nedospel ku kresťanskému chápaniu. Odpustenie sa často považuje za cnosť a ľahko nadobúda veľmi osobný charakter, pričom vnútorné zákonitosti sa už nevnímajú a stratil sa aj pohľad na väčší zodpovedný celok. Preto ak človek, ktorý zažil nespravodlivosť, odpustí človeku, ktorý mu ublížil, v záujme toho, aby bol dobrým nábožným človekom, môže sa veľmi ľahko pripútať späť k negatívnym skúsenostiam druhého človeka a stratiť svoje vlastné stanovisko. V modernom ezoterickom svete sa veľmi často objavuje výpoveď: „Zažil som od druhého človeka násilie a hrubosť, ale odpúšťam mu alebo prinajmenšom sa cvičím v odpúšťaní." Ako ľahko však s touto čisto vonkajšou snahou preberá dotyčný necnosti toho druhého a spája sa negatívnym spôsobom s jeho nízkymi charakterovými vlastnosťami! Ten druhý sa javí ako ten zlý, vlastné Ja seba priraďuje k dobru a človek si ani neuvedomuje, ako pyšná arogancia sprevádza toto takzvané dobro. V každom prípade sa na základe tohto nesprávne pochopeného odpustenia človek bez ďalšieho úsilia o poznanie stáva slabším a dokonca si sám privádza chorobu.

Nasledovná meditačná veta by mala sprevádzať tento týždeň:

Odpustenie druhému je tichým aktom v duši a je potrebné ho osvetliť prostredníctvom dostatočného, porovnávajúceho kritického skúmania vlastného Ja a konania druhého. Rozpoznanie okolností vytvára v duši priestor slobody. Do tohto slobodného priestoru spolupatričnosti vstupuje zmierujúce gesto pokojného odpustenia.

Ďalší zdroj:

V nasledujúcich niekoľkých vetách dáva Rudolf Steiner akýsi učebný návod; no pokiaľ je to možné, nemá byť nesprávne pochopený. Keď hovorí o jasnej vyrovnávacej spravodlivej sile karmy, vychádza z poznania rozlišovania. Hovorí, že človek druhému odpustí, no myslí tým oveľa viac to, že človek sa oslobodí od druhého, ktorý urobil nejakú nespravodlivosť. Lebo duša sa v slobodnej jasnosti a rozlišovaní pozerá na karmu, pripadá jej ľahké odpustiť:

„Ak máš druhému čo odpustiť, tak to urob – toto povieme sebe, ale nie jemu -, a podľa toho konáme, a potom čakáme a vidíme, ako ten človek zosilnieva a stáva sa mocnejším, ako je stále zdravší. K poznaniu karmy patrí, že človek vie, že karma druhého človeka nie je jeho záležitosť. Našou jedinou úlohou je pomôcť mu. Že sa karma naplní, to príde samé od seba. My však musíme urobiť všetko preto, aby sa jeho karma priaznivým spôsobom zmenila. Vedieť a cítiť to patrí k hlbokému porozumeniu karmy a jej zákonov."

(Steiner Lexikon Anthroposophie: Free Download, Borrow, and Streaming: in: Internet Archive, 26.12.2015, [online]
https://archive.org/details/SteinerLexikonAnthroposophie/page/n2979/mode/2up.)

meditácia č.280 < späť zoznam meditačných obsahov vpred > meditácia č.282